

Maria Berényi román nyelvű versei

Rătăcesc printre cuvinte

(*Szavak között bolyongok*)

De un singur vers am nevoie
și el refuză să se nască
îl aștept noapte de noapte
Nimic, nimic, nimic
Rătăcesc printre cuvinte
printre aștepta cuvinte
căutînd poemul
care să-mi arate drumul
Mă chinuie hîrtia albă și amară
mi-e sufletul o tulbure oglindă
ce-ncearcă tremurînd să mă cuprindă

Anii trec ușor

(*Könnyen elmúlnak az évek*)

Ajung să mă gîndesc ce se va
alege din mine, ce-mi rămîne în urmă ?
Anii trec mai ușor decît ne închipuim,
îi căutăm în sertar și brusc nu-i mai găsim
Mileniul pîrîie
unde să-mi ascund ultima
șoaptă personală
cu-i să-i încredințez
ultima bucată din mine ?
Tic-tac îmi sună ceasul
măsurîndu-mi viața-n clipe

Pașii mi-s mai gînditori

(*Elmélyült léptek*)

nici somn, nici vis, nici real
mi se duc zilele, anii
pașii mi-s mai gînditori
merg spre Castelul Amintirii
îmi duc tinerețea defunctă pe umeri
mă caut în ochii copiilor
cuvinte natale
mă cheamă-n șoaptă
stau la marginea drumului
părăsită sau părăsindu-i pe alții

Îmi întorc fața spre crucea tăcerii

(*A csend keresztye felé fordítom el arcomat*)

Calc încet peste frunza căzută
Lumea e tot mai tristă și grăbită

Îmi întorc fața spre crucea tăcerii
Cîtă lumină și cît întuneric

Oglinda îmi arată un chip ce nu-i al meu
Și toamna ruginie se strecoară mereu

Floarea de ger

(*A fagy virága*)

Ninge calm cu liniște albă
Cad măgelele din ochiul iernii
Pădurea se-arginteză ca-n povești
Vîntul îmi leagănă perdelele și visul
Floare de ger strălucește în fereastră
În liniștea care se lasă
Plopii își scutură frunzișul

Sentiment

(*Érzés*)

Avem numai o viață
Să ne-o trăim curați
A inimii aripă
S-o deschidem fără teamă
Chiar și atunci
Cînd ne chinuiește conștiința
Să lăsăm liber un loc cît de mic
Pentr-un salut prietenos

Nu pot pleca și nu pot să rămîn

(*Nem bírok elindulni, de maradni sem*)

Eu stau și azi la început de drum
în jurul meu doar pulbere și scrum
nu pot pleca și nu pot să rămîn
cum să aleg între două direcții,
între două dorințe
sînt condamnată la neputință
cu ochii injectați de ceață
privesc nostalgic spre necunoscut